

ΖΗΤΗΜΑΤΑ... ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Ο ΚΑΦΕΣ

Υμνοι και κατηγορητήρια. Ο καφές και οι Έλληνες. Πώς έδωσαν μιὰ φορά τὰ μεγάλα Έθνη ζήτηματα στην Έλλάδα. Ποιοί έρπαι να πίνουν καφέ κατά τόν Μπαλζίκ. Ο βελουδέσιος άσκιος του Μπαρυί Σαββαν. Πώς γεννάται ή εμπνεύσις. Ο Τρικούπης και τὰ καφενεία της Βουλής. Γιατί τσακώνονται οι βουλευταί. Ο καφές κατά τόν Γαβριηλίδη. Ο Β ζυγνός, ό καφές και οι άρχαιοί Έλληνες, κλπ. κλπ.

Ο καφές, ό «Έρατινός» των παλαιών λαών, ή ένδειξις Μόσσα του Σουρή, το «Έθνικόν μέλαν, ποσσάδες όρφημα των λιμαθάρων Ρωσιών», κατά Ράιδη, ύπήρξε πάντα άναρτίητος και άναγαστικός για τους νεοέλληνας. Ο άλημονήτος Σουρής έχοντας όα όρνι τον ήγριαν καφενόσιον του Έλληνος είχε βάσει για αρμασιαιδα του «Ρωμηού» του Έναν νεοέλληνα εκπαιμένον σε όχη κάριελας να πίνει τον καφέ του, με όλες τις γαρνιτούρες του, δηλαδή διαβάζοντας έφημερίδες, ρουφώντας τον νωγλέ, έχοντας πάνω όπ' το κεφάλι του «την δόξα» των προγόνων» τας στέλας; δηλαδή του Όλμπριού Διός, κάτω από τὰ πόδια του ένα λούστρον ή του φαϊνή ή τα παπούτσια και τους σίχους :

*Δίω μούντζα σις Ανέμεις
— όχ, κι' αύτεις, βεδ άδερφι—
και στο κερνατό τέτχο
και ρουφα Έναν καφέ.*

Το «μαχιουρή» λοιπόν και Τούρκων, ό Γιοβάσιος της Υαμένη, ό «πατριάρχης» της νεολαίας του 62, το «νομοκομώσιον» της Βαυλωνίας, ό «ζαφός γλυκός και μέτριος βραστός» της σημερινής Άθήνας, ό «καρφεύσιος» των συγχρονών, ό φράσις τζ ζαφάμας ή όκ και όμας έτακτουσαν να πίνεσαι και να πίνει τους Ρωμηούς, όφελει ή βλοπτα; Ι δού το έρώτημα !...

«Αν άκουση κανείς τους γκαρζούς ό καφές βλάπτει. Αν άκουση τους ποιητάς... όφελει !... Αν άκουση του; κερφεζήδης... πρβαί να νοθευθή και νοθευεται άρπαίσιος; Ι Αν άκούη τους βτανικούς... δέν βρβόσαι άσχη! Πούδν ν' άκουση λειπόν ;

Τόν. Μπαλζίκ :

Μάλιστα ! Αυτός βρήκε πότε και ποιους όφελει και πότε και ποιος; βλάπτει ό καφές.

Ο Μπαλζίκ ήταν από του; πιο θερμώς θιασώ

και πήγαινε τόρα να έλευθάρωσι την άγαπημένη σου. Αν με χρειασιός, φανάξ με και ήγώ όκ τρέξω να σε βοηθήσω.

Και έγινε άραυτη. Τότε ό βασιλιάς αρχόρως, αλλά σε λίγο στανήσας τείσσορας σρίγγας που όα τον έκαμαν κομμάτιο, άν δέν είχε το λοιπό σπασί που του είχε δώσει ή προστάτιά του. Τίς έκανε κομμάτιο, με πού πέρα συνάντησε ή ή δράκοντες. Εκάλειψ άρκετή όρα μαζί τους και στο τέλος τους νίκησαν. Οι δράκοντες έσσαν με σύβραχτα και τόν άφρισαν να προχωρήση.

Έραψης τότε στόν ήπιο όποιον είχε ιδή την ώραία βασιλοπούλα του. Έπεσε στο γόνάτά της και τις έξήγησε τί του είχε συμβή και γιατί τόν είχε ιδή μαζί με την ώραία έπεινή νύμφη, τη Μάγισσα της Έρμούου.

Έξαφια όμας, ένδ τί δού άγαπημένοι είχαν πέσει ό ένας στην άγκαλιά του άλλου, παρουσιάζησε μπροστά τους ό Κίτρινος άνος.

Η βασιλοπούλα έβγαλε τρομαγμένη μιὰ μεγάλη κραυγή, και λιποθύησε. Άμέσως δέ δού γίγαντας πού παρουσιάζησαν δίπλα με νάνο, έσσαν έπίσώ στο βρολί, ά μ' ένα πρόσταγμα του και τόν άλυσάδισαν.

Η ζωή του είχε στα χέρια μου, είπα τότε προς τη βασιλοπούλα ό νάνος. Η δά με πήνε άντρα σου ή θά τον σπασίωσ.

Καλέστω να πεθάνω, ίστέναξ ό άμορος ό βασιλιάς.

Και πριν προφτάση να καλέση την καλή μάγισσα για να την βοηθήση, ό νάνος του έβόθησε ένα σκοθί στήν καρδιά και τόν σπασίωσ. Η βασιλοπούλα, έβραλλη τότε από τη θλίψη της, άρασε το κραθί από τα χέρια του νάνου και το έβόθησε στο στήθος της !

Όταν ή καλή μάγισσα είδε από μακριά το τι είχε γίνει, έτρεξε με ήσαν κατά πολύ άργά. Έπήρε τότε τα δυο κομμάτιο και τὰ πήνε ποτά με μιὰ βροσσίδια. Έσαί τα μετομάρφασε σε πιαρίσις και από τότε τα πιαρίσις «κλήνουν» το ένα σε ό άλλο τα κλαδιά τους, γίνονσι τις κορφές τους και φιλιούνται γλυκά-γλυκά μεταξύ τους !

M. Ωλνεύ

τας του καφέ. Από γαρμαές δέν μιμύσσο να γράψη χωρίς τή βοήθεια της ύγορης, της βροσμενης, της μουρη; της άχνιούτης αυτής Μόσσα.

Και σε μιὰ «ξερφι» του για τον καφέ λέγει :

— Τους πολλούς καφέδες, τους βαρέεις, τους άλεσμένους σε σκόνη, κατά την έλληική και την τουρκική συνήθεια, τους συνιστά μόνον σε άνθρώπους που έχουν μαίτη πυκνή κόμη με άδρές τρίχες, με άληπτική σωματική διάπλασι, με κοκκινωκοραμ-δι χρώμα περιώσιου, με μύνας από πλεχτόν χάλυβα και που δέν έχουν κομμά ίδια από νευρώσεις και από ύστερισμούς.

Δηγίεται άκόμα και την έξής ιστορία ό Μπαλζίκ.

Μιά φορά έκαμε λάθος στο ζήτημα της ιδιοσυγκροσίας ενός φίλου του, που είχε αναλάβει ύποχρέωσι να παραδύση την μεθεπόμενη ένα θεατικό έργο του στο θέατρο και του συνέστρησε να πη πολλούς καφέδες.

Ο φίλος του τόν άκουσε, με τὰ άποτελέσματα ήσαι έντελώ; διάφορα από ότι έλαψε. Έπαθη μιὰ τέτοια τροχή, που νόμισσε ότι δηλητηριασθήκη. Τὰ χέρια του έτρεμαν, τὰ πόδια του κλαυούσαν και άναγκάσθηκα να μείνη «ρείς μήνες στο κρεβάτι... σαν λεχθια !...

— «Η άτυχής αυτή έξοσις της συμβουλής μου, γράφει ό Μπαλζίκ, όφελεται σε ό φίλος μου δέν ήταν γερός, όπως νόμιξα, αλλά άδύνατος, με χρώμα ξηρών φύλλων, με μαλλιά, τα όποια πριν μετανασείσσαν από τα κεφάλι του ήσαν ξανθά, με στομάχι άδύνατο, και χωρίς κομμά έλαστικότητα, λέξ και ή αν κατασενασμένα από μουσκίμητα χαρτόνι !.

Ο περιήρωτος Μπαρυί Σαββαίν, περιγράφει ως έξής την διεγερσι του ανευματος, ιδίως μετα την άφύπνισι, από τον καφέ, σε οργανισμούς ύπτις φυσιολογικώς.

— Ο καφές πέφτει μέσα στο άδειο στομάχι μας το όποιον είναι άπλοσάτια, ένας σάνκος βελουδέσιος έσωτερικώς, ταπειταρισμένος με ήληδ ένμυνησις, όπως τών χρασιωτών. Έκεί μέσα ό καφές, δέν βρβαίσι τίποτα με το όποιον να συκαρασθή και προσβάλλει μι έξερεθίζει το στομάχι, όπως ένας άρροτικός κερροστέης έναν ήπιο ενήγη !.

Τότε έπέρχονται τα έξής άποτελέσματα.

Τό στομάχι φλογίζεται δόλνηρη και οι σπινθήρες των φλεγών αυτών όρμάνε στόν έγκέφαλο και στροβιλίζονται μέσα σ' αυτόν. Όλα τότε έξεγείρονται σε κίνησι. Φαντασις, σκέψις, άναμνήσις. Σπονδύσε πρώτα-πρώτα ή ιδέες, παρατάσσονται και έξορμούσ, σαν Ρωμαίικα λεγεώνας !

Ο έννευσιμός που έπαινα τους βουλευτάς, κατά τις «πανοχίδες» της Βουλής, ήταν άποτέλεσμα κατά τόν Χ. Τρικούπη, των πολλών καφέδων όποιον έπαινα.

Ο καφές τους ταρώσσε τα νεύρα, γίνονται φιλέριδες, καλής πίστεως σιάς συζητήσις και αισθανονται άνατάσχετον την άνάγνη να διαπληκτιούσθον. Είς τούτο πρβαί με άποδοσώμεν τα συχνά έπισοδία της Βουλής, έλης σπου; φίλους του ό Τρικούπη, και ήρι στις άντιθέσεις των πολιτικών ίδιων και των κομματικών σμφορόντων !.

Έθλησε μάλιστα ό Τρικούπης να κλείση τὰ καφενεία που λειτουργούσαν μέσα στη Βουλή, αλλά παρ' όλίγον να... πέση ή Κυβέρησις.

Ο Γαβριηλίδης δέν είναι ποτέ καφές. —Νομίζω πως πίνω την Κόλασι ! Έλεγα σ' όσους τόν ρωτούσαν Έμινε όμας τούτα άφθονα !

Ο δέ μακαρίτης Βιζυγνός, πότης γατακός και άχέρηστος του ποτέ έλεγε ότι «είνε άδύνατος τί έραχί» Έλληνας με μη πίνανε καφι, γιατί τότε θά τους ήτανε άδύνατο να γραφουν το άριστουργματα που έγραψαν. Ζαχαριτζς

Ο ν. Μπαλζίκ

